

HRVOJE IVANKOVIĆ

S JOŠKOM JUVANČIĆEM OTIŠLA JE GIJELA JEDNA EPOHA U POVIJESTI HRVATSKOG KAZALIŠTA

Usudio bih se reći da je s Joškom Juvančićem otišla cijela jedna epoha u povijesti hrvatskoga kazališta, a pogotovo kada je riječ o dubrovačkoj dionici te povijesti. Jupu ćemo, dakako, pamtiti po velikim redateljskim ostvarenjima, prije svega po njegovim amblematskim dubrovačkim ambijentalnim predstavama kao što su dvije postavbe *Dubrovačke trilogije*, *Ekvinocijo*, *Grižula*, *Ecce homo* ili *Kako bratja prodaše Jozefa*, ali i po važnim iskoracima koje je u drugoj polovici 1960-ih i početkom 70-ih godina na zagrebačkim pozornicama napravio prema modernom kazališnom izrazu s Tollerovim *Hinkemannom*, Ghelderodeovim *Escorialom* i *Skolom za lude* ili postavom Stoppardove drame *Rosencrantz i Guildenstern su mrtvi*. No osim kao redatelj Jupa je jednako važan bio i kao dugogodišnji ravnatelj dramskog programa Dubrovačkih ljetnih igara te kao jedan od najboljih te stu-

dentima zagrebačke Akademije najomiljenijih dramskih pedagoga koji nije samo odgojio brojne generacije hrvatskih glumaca, nego je mnoge od njih kroz svoje predstave na velika vrata i uveo u svijet kazališta. Svakako najpoznatiji, ali nikako ne i jedini takav primjer je

Goran Višnjić kojemu je ulogu Hamleta na Ljetnim igrama i u zagrebačkom HNK-u dao kao studentu treće godine glume. A svi kazališni ljudi koji su s Jupom imali priliku surađivati ili družiti se jednako će ga tako pamtiti i po posebnoj vrsti šarma i duhovitosti, po specifično dubrovačkom osjećaju za akomodava-

Svi će ga pamtiti po dubrovačkom osjećaju za akomodavanje te autoironiji s kojom je to znao plasirati

nje te autoironiji s kojom je to znao plasirati. Jupa je, naime, i u kazalištu i izvan njega uvijek i prije svega bio kazališno biće u onom najboljem i najplemenitijem smislu, pa će se stoga njegov odlazak itekako osjetiti i pod svjetlima reflektora i u kazališnim kuloarima gdje je podjednako često bio i tema i protagonist. □